EDITORIAL

SOBRE ELS DIRIGENTS I LES FEDERACIONS ESPORTIVES

És generalitzat l'interès per l'esport en aquest any 1994; és més, podem deduir sense gaire esforç que no és nou.
No hi ha dubte que disposar d'un any internacionalment dedicat a l'esport (ONU) és un somni complert per als més grans i per a aquelles persones que porten molts anys dedicant-se a l'esport.
Ara bé, barrejar a la darreria del segle XX "l'esperit olímpic" amb la treva olímpica de fa cents d'anys és més que pretensiós, ja que els factors, la història, les variables, etc. no poden donar lloc a fets ni a circumstàncies semblants encara que hi hagi personalitats que insisteixin a utilitzar aquest concepte com a mitjancer de pau. En qualsevol cas sempre cal felicitar qualsevol intent de pau, evidentment, dins uns límits legalment establerts, vingui d'on vingui, exigeixi els procediments que exigeixi.
No tenim la intenció de centrar la nostra opinió en l'olimpisme i voldríem ubicar-nos, en el petit espai que ens ofereix la revista, en el "dirigentisme" de les federacions esportives. En termes taurins, *baixar a l'arena* suposa concretar *la faena*. En l'esport, després dels grans esdeveniments del '92, davallar als fets concrets és analitzar les federacions esportives en l'actualitat, entre altres possibles anàlisis que ens permet l'univers de l'esport.
És evident que no és el moment de fer una anàlisi minuciosa —ni tampoc disposem dels mitjans necessaris per fer-lo— i potser simplement sigui més fàcil enumerar els diferents paradigmes o models de dirigents esportius federatius.
Desitgem ressaltar, abans de començar, que no ens sembla rigorós descriure els dirigents esportius exclusivament com fan determinats mitjans de comunicació escrita: "...els dirigents esportius han actuat com a mecenes, com a executius. La majoria, vocacionals, han acabat posant diners de les seves butxaques..." (S. Nolla, 1994). Cal suposar que aquesta descripció de dirigent federatiu ha d'agradar els interessats, però no compartim el model que proposa el Sr. Nolla. Creiem que el model de dirigent esportiu no es limita a l'expressat anteriorment, ja que tenim dirigents esportius de tipus i colors variats, com variada és la societat en la qual vivim.
Hi ha, sens dubte, dirigents esportius vocacionals; n'hi ha de mecenes —cada vegada menys i sempre han estat molt pocs—, hi ha dirigents executius, dirigents compensats de diverses maneres, dirigents de tota la vida i molts d'altres que podríem anar descrivint i que qualsevol professional pot trobar o ha trobat si ha treballat en una federació com a tècnic, jutge, administratiu, etc.
Així mateix, tampoc estem d'acord amb la comparació de les federacions amb l'organització dels Jocs Olímpics, com pretén aquest mitjà de comunicació que hem esmentat. Aquesta comparació és una quimera. Els Jocs Olímpics són un altre univers, una fantasia feta realitat; amb una economia sense límits, amb grans recursos posats a disposició de la ciutat organitzadora, amb les institucions volcades en pro de l'esdeveniment, amb empreses disposades a arriscar capital, etc., en definitiva, no és comparable. Tanmateix, les federacions han de realitzar un esforç per modernitzar-se i perquè això sigui possible cal evolucionar i per damunt de tot complir uns requisits mínims que podríem concretar en dos: que la modalitat esportiva estigui arrelada socialment i que tingui un suport econòmic. Tanmateix, hi ha moltes federacions esportives que no tenen aquest arrelament social i que només tenen potencial econòmic perquè la modalitat esportiva es desenvolupa en una determinada classe social i altres vegades trobem federacions que no tenen ni arrelament social ni economic per mantenir-se i funcionar mitjançant subvencions estatals, autonòmiques o municipals.
En definitiva, les modalitats esportives tenen diferents formes d'organització, diferents menes de dirigents esportius, diferents recursos, diferent arrelament social, etc. Tot és massa diferent per poder ser homogeneïtzat i per descomptat molt menys per poder comparar-ne l'organització amb la dels Jocs Olímpics.
Els Jocs Olímpics es caracteritzen per disposar de recursos enormes, per no tenir pràcticament obstacles insalvables, per comptar amb una gran il.lusió col.lectiva, per la predisposició de personalitats influents en les esferes internacionals i un llarg etcètera. No hi ha dubte que determinades comparacions són odioses, però intentar comparar l'organització dels Jocs Olímpics amb les federacions esportives és una il.lusió; entenent per il.lusió un judici que no es correspon amb la realitat.